

Pearl Harbor – werd de aanval geprovoceerd? Jeannette Rankin's toespraak tot het Amerikaanse Congres in 1942

Zelfs vandaag de dag krijgen de Japanners nog steeds de schuld van de aanval op de VS en daarmee van de enorme escalatie van de bloedige Tweede Wereldoorlog. Roosevelt slaagde erin het Amerikaanse volk te laten geloven dat de oorlog tegen Japan volledig zonder provocatie was. Maar wat er zich werkelijk op de achtergrond afspeelden, dat werd onthuld door tijdgenoot Jeanette Rankin aan het Amerikaanse Congres, slechts een jaar na het begin van de oorlog. Bekijk u hier de samenvatting van deze explosieve historische feiten.

Beste kijkers, we mogen nooit nalaten om 7 december 1941 te herdenken, de datum waarop de deelname van de VS aan de Tweede Wereldoorlog werd gerechtvaardigd door de aanval van Japan op Pearl Harbor. Waarom niet? De aanleiding tot deze oorlog toont een terugkerend patroon aan van terreur door de Amerikaanse en Britse regeringen, gebaseerd op leugens. Hoe Japan volgens plan verweekeld raakte in een bloedige oorlog met de VS wordt gedetailleerd uitgelegd in de volgende toespraak van tijdgenoot Jeanette Rankin, die onze Noord-Amerikaanse correspondent introduceert voor "Rankin Hall".

Aan de vooravond van de herdenking van de aanval op Pearl Harbor, doen we verslag vanuit het besneeuwde Missoula Montana, in de VS, op de campus van de Universiteit van Montana. Er is een relatie tussen onze huidige omgeving en wat er 81 jaar geleden in Pearl Harbor gebeurde. Het gebouw achter me is Rankin Hall, genoemd naar Jeannette Rankin, een politica uit Montana die in 1916 geschiedenis schreef als de eerste vrouw die ooit in het Amerikaanse Congres werd gekozen. Ze was ook het enige Congreslid dat tegen deelname aan beide wereldoorlogen stemde.

In 1916 voerde Rankin campagne voor sociale voorzieningen, vrouwenkiesrecht en de neutraliteit van de VS in de Eerste Wereldoorlog. Kort na haar overwinning stond ze voor een belangrijke beslissing. In april 1917 richtte president Woodrow Wilson, die ook campagne voerde voor de neutraliteit van de VS met de slogan "Hij hield ons uit de oorlog", zich tot het Congres met de vraag of ze voor wilde stemmen om alsnog oorlog te voeren. Wilson had de neutraliteit al ernstig geschonden door wapens en geld te verstrekken aan de geallieerde mogendheden die sinds 1914 tegen Duitsland vochten. In zijn beroemde oorlogstoespraak voor een gezamenlijke zitting van het Congres prees de president de Amerikaanse regering als "een van de voorvechters van de rechten van de mensheid" en verkondigde hij dat "de wereld veilig moet worden gemaakt voor democratie".

Het Congres gaf Wilson zijn oorlog, maar zes leden van de Senaat en 50 in het Huis, waaronder mevrouw Rankin, stemden tegen de resolutie. Ze zei tegen haar collega's: "Ik wil mijn land steunen, maar ik kan niet voor oorlog stemmen". Haar stem bleek erg populair.

"De Helena Independent" noemde haar "een dolk in de handen van de Duitse propagandisten, een slachtoffer van de Kaiser, een lid van het Hunnenleger in de Verenigde Staten en een huilend schoolmeisje".

Ze verloor de steun van de kiezers van Montana en verloor vervolgens haar zetel in het Congres.

Drieëntwintig jaar later hield het spookbeeld, van deelname aan nog een wereldoorlog, de Amerikanen bezig, die opnieuw voor neutraliteit waren. Wendell Wilkie, Roosevelts tegenstander in de campagne van 1940, won aan kracht toen hij voorspelde dat FDR Amerika naar de oorlog zou leiden. Roosevelt antwoordde door te beloven geen Amerikaanse troepen de strijd in te sturen, won de verkiezingen en bleef aan voor zijn 3e termijn. In hetzelfde jaar stelde Jeannette Rankin zich opnieuw verkiesbaar voor het Congres en deze keer was haar anti-oorlogsstandpunt de belangrijkste pijler van haar platform. In 1941 herhaalde de geschiedenis zich toen Roosevelt een van de beroemdste toespraken uit de Amerikaanse geschiedenis hield voor een gezamenlijke zitting van het Congres, de zogenaamde "Dag van de Schande"-toespraak, slechts één dag na de aanval op Pearl Harbor. Opnieuw eiste een Amerikaanse president een oorlogsstemming van het congres en opnieuw stemde Jeanette Rankin "Nee". Maar deze keer was zij de enige tegenstemmer. Rankin wist hoe impopulair haar stem zou zijn en dat haar standpunt het einde van haar carrière als congresslid zou betekenen.

Waarom stemde ze dan tegen? Er waren zeker andere anti-oorlogscongresleden die ook voor neutraliteit waren, maar geen andere keuze hadden dan Roosevelt te steunen na, in zijn woorden, de "niet-geprovoceerde en afschuwelijke" aanval door de Japanners. Zelfs Charles Lindbergh, die zo hard campagne voerde om Amerika neutraal te houden, veranderde van gedachten na Pearl Harbor en steunde Amerika's deelname aan de oorlog. Maar Rankin stond er alleen voor in het Congres. Waarom? Nou, een jaar later, op de verjaardag van de aanval op Pearl Harbor, toen Amerika op 2 fronten vocht met de volledige steun van de bevolking, stond Jeannette Rankin zelf voor het 77e congres en gaf een toespraak, getiteld "Enkele Vragen over Pearl Harbor". Luister naar enkele fragmenten uit die toespraak en beslist u zelf of mevrouw Rankin legitieme twijfels had over het steunen van Roosevelts drang naar oorlog:

Meneer de voorzitter, we zijn al een jaar in oorlog. Als lid van het Congres dat tegen de oorlogsverklaring van 8 december 1941 stemde, wil ik zelf een paar vragen stellen over de betekenis van bepaalde activiteiten die tot die aanval hebben geleid. Pearl Harbor was de grootste donderslag in de Amerikaanse geschiedenis. We moeten ons inderdaad afvragen of een verantwoordelijke Amerikaanse bron de Japanse aanval had voorzien. In dit verband wil ik de volgende opmerkelijke verklaring presenteren, die neerkomt op een voorspelling, uit het tijdschrift "Christian Century" van 19 november 1941 - 3 weken voor de Japanse aanval - citaat:

"Het is geen geheim dat de hele koloniale structuur van de blanke rijken uit elkaar dreigt te vallen als we niet ingrijpen in Azië, Veel Britse leiders zouden Amerikaanse betrokkenheid bij Japan toejuichen."

De stelling van Sidney Rogerson's vooroorlogse boek "Propaganda in de volgende oorlog" - dat de zekerste manier waarop Groot-Brittannië de Verenigde Staten te hulp kan roepen is door ons te betrekken in een oorlog met Japan - wordt bevestigd door de gebeurtenissen. Wat heeft de Engelse auteur Rogerson specifiek te zeggen over de plannen van de Britse imperialisten? Zijn boek ... werd in 1939 door de Britse censuur verboden voor export naar

Amerika. Op pagina 148 doet de heer Rogerson deze bekentenis over de plannen van de Britse imperialisten:

"Om haar te overtuigen - 'De Verenigde Staten - om ook ons aandeel op zich te nemen zal veel moeilijker zijn, dan in 1914. Zo moeilijk zelfs dat het onwaarschijnlijk is dat het zal lukken. Er zal een duidelijke bedreiging voor Amerika voor nodig zijn; een bedreiging die bovendien door propaganda aan iedere burger moet worden overgebracht, voordat de Republiek opnieuw de wapens zal opnemen in een externe ruzie. De positie zal natuurlijk aanzienlijk versoepeld worden als Japan erbij betrokken wordt en dit zou Amerika er zonder meer bij kunnen en waarschijnlijk ook zal betrekken. In ieder geval zou het een natuurlijk en voor de hand liggend doel van onze propagandisten zijn om dit te bereiken, net zoals ze er tijdens de Grote Oorlog in slaagden om de Verenigde Staten met Duitsland in een strijd te verwickelen."

Met andere woorden, 3 jaar voor Pearl Harbor hadden de imperialisten van Groot-Brittannië precies bedacht hoe ze de Verenigde Staten opnieuw om hulp konden vragen. Maar hoe moest Japan precies verward raken met de Verenigde Staten? Er is geen betere manier om een land tot oorlog aan te zetten dan door het opleggen van economische sancties, vooral in het geval van landen die verstoken zijn van essentiële grondstoffen. Op het moment dat de heer Rogerson zijn onthullende boek schreef, was de uitdrukking "economische sancties betekenen oorlog" - een echo van het dreigement van de Volkenbond aan Italië in 1937 - nog steeds op ieders lippen. Als Groot-Brittannië er alleen maar voor zou zorgen dat de Verenigde Staten de handelsbetrekkingen met Japan zou verbreken, dat voor het voortbestaan van zijn economie extreem afhankelijk was van de invoer van grondstoffen in ruil voor zijde en manufacturen, zou dat dan niet voldoende zijn? Is er enig bewijs van een specifieke gelegenheid waarbij de Britse regering dit beleid van economische sancties tegen Japan verkocht aan de regering Roosevelt? In de "Ladies Home Journal" van juli 1942 doen Forrest Davis en Ernest K. Lindley, een intieme vriend van de president, in een artikel met de titel "Hoe de Oorlog begon" de volgende veelzeggende onthulling:

"Toen ze - president Roosevelt en premier Churchill - elkaar ontmoetten in een baai van Newfoundland voor de Atlantische conferentie, wilde Churchill de kwestie frontaal aanpakken. Hij vroeg de president - zoals de Britten, Australiërs en Nederlanders deze regering eerder herhaaldelijk hadden verzocht - om mee te doen aan een ultimatieve verklaring aan Japan."

Een ultimatum is een eis vergezeld van een dreigement. Het stelt een dilemma: "Doe dit en dat of anders". In dit geval bestond het strafalternatief voor Japan, zoals we zullen zien, uit een economische blokkade - met andere woorden, sancties - een erkende provocatie tot oorlog. Maar wat was de eis van het ultimatum zelf? En welk bewijs hebben we dat president Roosevelt daadwerkelijk het verzoek van de Atlantische conferentie van de heer Churchill aanvaardde om een dergelijk ultimatum te sturen? Er lijkt uitstekend bewijs te zijn dat president Roosevelt zo'n ultimatum heeft gestuurd. Niemand minder dan Henry Luce, redacteur van "Time, Life en Fortune", heeft toegegeven dat president Roosevelt een dergelijk ultimatum aan Japan heeft gestuurd en dat het sturen van dit ultimatum heeft geleid tot de aanval op Pearl Harbor.

Wat is het bewijs dat de regering Roosevelt, die al op 25 juli 1941 Japanse tegoeden in dit land had bevroren, haar economische wurging van Japan na de Atlantische conferentie deed versnellen? Om een nauwkeurig statistisch antwoord te krijgen, vroeg ik zowel het Ministerie van Buitenlandse Zaken als het Ministerie van Handel om cijfers per maand over de Amerikaanse export naar Japan in 1941. Tot mijn verbazing kreeg ik van beide departementen

een identiek antwoord: "Vanwege een speciaal Executive Order worden er geen statistieken gegeven over de handel met Japan vanaf april 1941. Aangezien de Japanners zeker weten wat ze in 1941 aan goederen uit de Verenigde Staten hebben ontvangen, is het gepast om te vragen voor wie deze statistieken verborgen worden gehouden. Als lid van het Congres kon ik natuurlijk gebruik maken van mijn recht om deze gegevens op te vragen bij een administratief departement. Vanwege de vermeende vertrouwelijke aard kan ik ze op dit moment echter niet onthullen. Bestudering van andere bronnen werpt echter een aanzienlijk licht op de mate waarin de regering Roosevelt economische sancties tegen Japan inriep in de maanden tussen de Atlantische Conferentie en de aanval op Pearl Harbor. In de New York Times van 17 augustus 1941, pagina 7, lezen we bijvoorbeeld:

"Vice-president Wallace, de voorzitter van de "Raad voor Economische Verdediging", bevestigde vandaag berichten dat deze groep al bezig was met projecten om handelsdruk op Japan uit te oefenen."

Met andere woorden, in minder dan een week na de Atlantische Conferentie kwam de machinerie van economische sancties op gang. Zes weken later was de economische nood in Japan acuut geworden, zoals we lazen in de New York Times van 24 oktober 1941, pagina 36:

"Japan's grondstoffentekort is sterk verergerd en haar industriële activiteit ernstig verstoord door de stopzetting van haar handel met belangrijke buitenlandse landen, meldde het ministerie van Handel vandaag. Er wordt op gewezen dat scheepsbewegingen en handel tussen Japan en de Verenigde Staten, het Britse Rijk en Nederlands-Indië vrijwel nihil is."

Op 2 december 1941 - 5 dagen voor Pearl Harbor - lazen we in de New York Times van die datum, pagina 6:

"Japan is afgesneden van ongeveer 75 procent van haar normale import als gevolg van de geallieerde blokkade, meldde de "Nationale Raad voor Industriële Conferenties" gisteren. In een analyse getiteld "De effecten van de geallieerde economische blokkade op Japan", beweerde de raad dat ondanks de drastische beperkingen die door de Japanse regering zijn opgelegd om de beschikbare voorraden op te rekken, de blokkade uiteindelijk rampzalig zal blijken."

Een week voor de aanval op Pearl Harbor vroeg ik een vooraanstaande niet-Japanse oosterse man: Is de situatie in de Stille Oceaan zo ernstig als het lijkt? Ja- antwoordde hij- het is ernstig. Japan heeft geen andere keuze dan oorlog te voeren of zich voor de rest van haar bestaan te onderwerpen aan economische slavernij."

De vraag blijft of president Roosevelt zich realiseerde dat "economische sancties oorlog betekenen" op het moment dat hij de suggestie van Churchill overnam om ze op te leggen als strafalternatief voor zijn ultimatum aan Japan. Het is moeilijk te begrijpen hoe hij dit niet had kunnen beseffen, aangezien hij zelf de volgende verklaring had afgelegd voor het Comité voor Vrijwilligersparticipatie op 24 juli 1941, zoals gerapporteerd in het Bulletin van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 26 juli 1941, pagina 72:

"Nu, als we de olie zouden afsnijden, zouden zij - de Japanners - waarschijnlijk een jaar geleden al Nederlands-Indië zijn binnengevallen, en dan zou er toen oorlog zijn uitgebroken."

Waarop, onmiddellijk na de Atlantische Conferentie, die 2 weken later plaatsvond, de heer Roosevelt overging tot het inroepen van diezelfde erkende oorlog veroorzakende sancties. Was het niet vreemd dat de heer Roosevelt, die jarenlang had geweigerd de Neutraliteitswet

van 1936 te handhaven om te voorkomen dat oorlogsvoorraden naar Japan werden verscheept ondanks de vraag van het volk, en die er grotendeels toe had bijgedragen dat die natie van grondstoffen werd voorzien voor de bewapening die nu tegen onze eigen troepen wordt gebruikt, na de Atlantische Conferentie, toen een incident met Japan blijkbaar gewenst was, plotseling zijn beleid veranderde en niet alleen oorlogsvoorraden afsneed, maar ook vrijwel alles wat de burgerbevolking van Japan nodig had? Zoals een lid van de eigen partij van de president, congreslid Harton W. Sumners, uit Texas, voorzitter van de commissie voor justitie van het Huis, opmerkte in een brief aan de "Saturday Evening Post", gepubliceerd in dat tijdschrift op 4 april 1942, pagina 26.

"We zijn heel dom geweest, daar het politici mogelijk heeft gemaakt om weg te komen met moord. De tragedie van Pearl Harbor wijten aan het verraad van de Jappen is als iemand die het achterste van een muilezel kietelt en vervolgens een trap krijgt en dan probeert uit te leggen waarom de ezel schuldig is.

Op 27 november 1941 stuurde het "Hoofd Marine-operaties" een bericht naar de opperbevelhebber van de Pacifische vloot, waarin inhoudelijk stond dat het bericht moest worden beschouwd als een oorlogswaarschuwing, dat Japan naar verwachting in de komende paar dagen een agressieve aanval zou uitvoeren. Aanvullende waarschuwingen werden verzonden op 28 november, 29 november, 30 november, 1 december, 3 december, 4 december, 6 december en 7 december - de laatste kwam aan in Hawaï nadat de Japanse aanval was begonnen. We zien dus dat er gedurende 2 weken voorafgaand aan de aanval op Pearl Harbor bijna dagelijks waarschuwingen werden verzonden, om nog maar te zwijgen van de eerdere minder frequente waarschuwingen. Sterker nog, gegeven de frequentie, de urgentie en de formulering van deze waarschuwingen, gaven deze aan dat de aanval op Pearl Harbor op geen enkele manier een verrassing kon zijn voor de president.

Heeft premier Churchill ooit toegegeven dat hij probeerde de Verenigde Staten in deze oorlog te betrekken? Ja, eerlijk gezegd - nadat we er middenin zaten, werd deze grootspraak uit hem geperst, zoals gemeld in de New York Times van 16 februari 1942, pagina 6:

"Als ik de macht van de Verenigde Staten en hun enorme hulpbronnen overzie en bereken en merk dat ze nu samen met ons in de oorlog zitten, met het Britse Gemenebest van Naties allemaal samen, hoelang het ook duurt, tot aan de dood of de overwinning, dan kan ik niet geloven dat dit feit ook maar met iets in de hele wereld vergeleken kan worden. Dit is waar ik van heb gedroomd, naar heb gestreefd en voor heb gewerkt, en nu is het zover."

Een botte erkenning, zeker. Heeft Churchill of Roosevelt ooit erkend dat de Atlantische conferentie de specifieke aangelegenheid was voor hun pogingen om de Verenigde Staten in de oorlog te betrekken door Japan tegen ons in het harnas te jagen? Het is moeilijk te zeggen hoe de volgende bekentenis, uit de toespraak van de heer Churchill in het parlement op 28 januari 1942 - zoals vermeld in de New York Times van die datum - anders genoemd kan worden:

"Het is het beleid van het kabinet geweest om kost wat kost een verwikkeling met Japan te vermijden totdat we er zeker van waren dat de Verenigde Staten ook betrokken zouden raken. Aan de andere kant leek de waarschijnlijkheid, sinds de Atlantische conferentie, waar ik deze zaken met President Roosevelt besprak, dat de Verenigde Staten, zelfs als ze zelf niet zouden worden aangevallen, in de oorlog in het Verre Oosten zouden worden betrokken en waardoor de eindoverwinning met zekerheid zou worden behaald, namen enkele van onze zorgen weg, en die verwachting is gezien de gebeurtenissen uitgekomen."

Dit lijkt erop te wijzen dat president Roosevelt niet alleen toegaf aan de druk van Churchill om Japan een ultimatum te sturen en sancties op te leggen, maar ook een algemene toezegging deed om Amerika in de oorlog te betrekken, zelfs als Japan niet zou aanvallen.

Vandaag vechten ongeveer 1.000.000 Amerikaanse jongens drie tot achtduizend mijl van huis. Het Amerikaanse volk is bereid om te vechten voor de zogenaamde "vier vrijheden", maar we beseffen dat we ze thuis moeten houden als we die vrijheden aan anderen willen geven. Gebruikmakend van ons traditionele recht op vrije meningsuiting en vrij onderzoek, zullen we blijven vragen en antwoorden zoeken op alle vragen die zich voordoen. Wanneer krijgen we het volledige verhaal over wat er op de Atlantische Conferentie is gebeurd? We vroegen er toen om en vragen er nu nog steeds om. Als president Roosevelt zo hardnekkig had geweigerd om de Neutraliteitswet tegen Japan te handhaven toen de publieke opinie dat absoluut eiste, waarom veranderde hij dan zo plotseling zijn beleid op de Atlantische Conferentie? Een jaar geleden riep een van mijn collega's in het Congres, die maandenlang had gezien hoe handig president Roosevelt ons steeds dichterbij de rand van een oorlog in de Atlantische Oceaan had gebracht, en waarvan de laatste stap alleen werd gedwarsboomd door een onwillig Congres, terwijl mijn collega alleen maar kon toezien hoe het lot de president op 7 december 1941, uitermate goed gezind was, als uit het niets - zonder twijfel de beste uitkomst mogelijk - en hij vervolgens wanhopig uitriep: "Wat heeft die man een geluk gehad!" Maar was het geluk?

door Dan/ug/avr

Bronnen:

W. Wilson's oneerlijkheid en agressie deden de Amerikanen in 1920 walgen.

<https://fee.org/articles/woodrow-wilson-made-the-world-unsafe-for-democracy/>

Roosevelts derde presidentiële campagne

<http://www.roosevelthouse.hunter.cuny.edu/seehowtheyran/portfolios/1940-fdrs-third-presidential-campaign-fdr-a-third-term/>

Op 2 april 1917 werd Jeannette Rankin de eerste vrouw in het Congres. Maar binnen enkele dagen werd ze het mikpunt van nationale spot omdat ze tegen de deelname van Amerika aan de Eerste Wereldoorlog stemde.

<https://constitutioncenter.org/blog/on-this-day-jeannette-rankins-history-making-moment>

Congresverslag van het 77e Congres op 8 december 1942 in het Huis van Afgevaardigden

<https://cdm16694.contentdm.oclc.org/digital/collection/p15085coll2/id/6646>

zie ook het verslag over Jeannette Rankins

www.kla.tv/24327

Dit zou u ook kunnen interesseren:

Kla.TV – Het andere nieuws ... vrij – onafhankelijk – ongecensureerd ...

- wat de media niet zouden moeten verzwijgen ...
- zelden gehoord van het volk, voor het volk ...
- nieuwsupdate elke 3 dagen vanaf 19:45 uur op www.kla.tv/nl

Het is de moeite waard om het bij te houden!

Gratis abonnement nieuwsbrief 2-wekelijks per E-Mail

verkrijgt u op: www.kla.tv/abo-nl

Kennisgeving:

Tegenstemmen worden helaas steeds weer gecensureerd en onderdrukt. Zolang wij niet volgens de belangen en ideologieën van de kartelmedia journalistiek bedrijven, moeten wij er elk moment op bedacht zijn, dat er voorwendselen zullen worden gezocht om Kla.TV te blokkeren of te benadelen.

Verbindt u daarom vandaag nog internetonafhankelijk met het netwerk!

Klickt u hier: www.kla.tv/vernetzung&lang=nl

Licence: *Creative Commons-Licentie met naamgeving*

Verspreiding en herbewerking is met naamgeving gewenst! Het materiaal mag echter niet uit de context gehaald gepresenteerd worden. Met openbaar geld (GEZ, ...) gefinancierde instituties is het gebruik hiervan zonder overleg verboden. Schendingen kunnen strafrechtelijk vervolgd worden.